

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΟΛΟΙ
ΜΟΝΑΔΙΚΟΙ,
ΟΛΟΙ ΙΣΟΙ

11:11

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: 11:11 - Όλοι μοναδικοί, όλοι ίσοι

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δημήτρης Παπανικολάου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ειρήνη Χριστοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Δημήτρης Παπανικολάου, 2024

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Δημήτρης Βλάικος

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2024

ISBN 978-618-01-5625-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκν 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΟΛΟΙ
ΜΟΝΑΔΙΚΟΙ,
ΟΛΟΙ ΙΣΟΙ

11:11

11:11 – Αντί προλόγου

Στον τίτλο βλέπετε τέσσερις ίδιους αριθμούς, το 11:11, τους οποίους βλέπουμε εδώ και χρόνια συνεχώς με τη γυναίκα μου. Ή μάλλον εκείνη ξεκίνησε πρώτη να τους βλέπει απ' όταν η κόρη μας ήταν στο νηπιαγωγείο και έπειτα από λίγο ξεκίνησα να τους βλέπω συνεχώς κι εγώ. Στο ρολόι, στα κινητά συνηθως, σε αποδείξεις, σε πινακίδες αυτοκινήτων κ.α. Πλέον δε μας κάνει εντύπωση να βλέπουμε τους τέσσερις άσους συνεχώς, το συνηθίσαμε. Ψάξαμε στο ίντερνετ αν συμβολίζουν κάτι, αν μας στέλνουν κάποιο μήνυμα και πράγματι τους αποκωδικοποιήσαμε. Άλλωστε όταν παντρευτήκαμε ο μήνας είχε 11, αλλά και όταν γεννήθηκε η κόρη μας ο μήνας είχε 11. Να τοι λοιπόν οι τέσσερις άσοι.

Όχι, το βιβλίο που θα διαβάσετε δεν είναι μεταφυσικό. Είναι η πραγματική μου ιστορία και μέσα από αυτήν ελπίζω να βοηθηθείτε, είτε έχετε στην οικογένειά σας κάποιο μέλος στο φάσμα του αυτισμού, όπως έχουμε εμείς την κόρη μας, την Άρια, είτε έχετε στο σπίτι σας κάποια άλλη διάγνωση, είτε απλώς θέλετε, όπως κι εγώ, να αυτοβελτιωθείτε.

Καμιά φορά άλλωστε οι μεγαλύτερες δυνάμεις μας βρίσκονται εκεί όπου πιστεύουμε ότι εντοπίζεται η αδυναμία μας.

Πώς άρχισαν όλα

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Γεννήθηκα τον Φεβρουάριο του 1977. Η οικογένειά μου αποτελούνταν από τους γονείς μου, που ήταν δάσκαλοι στο επάγγελμα, και τον αδελφό μου τον Ηλία, που είναι ζωγράφος.

Οι γονείς μου μεγάλωσαν δύσκολα, με μεταπολεμικά βιώματα, αλλά με συνεχή διάθεση για προσφορά.

Ο μπαμπάς πήγαινε ξυπόλυτος από το Θεσπρωτικό στο Ριζοβούνι Πρεβέζης όπου ήταν το σχολείο του – δύο χιλιόμετρα στο πήγαινε και άλλα δύο στο έλα κάθε μέρα. Όταν ήρθε η ώρα να πάρει το πρώτο του ζευγάρι παπούτσια και είδε έναν άλλο σε ανάγκη, τα έβγαλε και του τα χάρισε. Αυτά δε μας τα διηγήθηκε ο ίδιος, τα μάθαμε από το περιβάλλον του, αφού άφησε την τελευταία του πνοή από καρκίνο. Για να σπουδάσει, διάβαζε με κεριά, αφού στο Λαμπίρι, στο ορεινό χωριό του, δεν είχε ρεύμα. Αυτά όμως δε στάθηκαν εμπόδιο στο να γίνει δάσκαλος αγαπητός και να παραμείνει πάντα αυτάρκης και λιτός. Ακόμα και τις περιόδους που εγώ έπαιζα επαγγελματικά μπάσκετ και έβγαζα καλά χρήματα, δεν τον θυμάμαι ποτέ να μου ζητάει ούτε νόμισμα. Ο αγαπημένος όλων στο σημερινό Ίλιον, και τότε Νέα Λιόσια, ο κυρ Αριστείδης.

Η μητέρα μου, με καταγωγή από την ορεινή Ναυπακτία, βίωσε από τη γέννησή της τη φρίκη του εμφύλιου πολέμου, αφού όταν ήταν στην κοιλιά της μητέρας της δολοφονήθηκε νεότερος ο πατέρας της Δημήτρης, απ' όπου πήρα και το όνομά μου. Η μητέρα της, η κυρα-Ελένη, έπαθε αφυδάτωση από το κλάμα και το μωρό που γεννήθηκε κινδύνεψε να πεθάνει αφού ήρθε στη ζωή με 40 πυρετό σε ένα καλυβάκι στη Ναύπακτο – μια και η γιαγιά μου δεν πρόλαβε να φτάσει στο νοσοκομείο της Πάτρας. Η μητέρα μου σώθηκε από το φιλόπτωχο ταμείο Ναυπάκτου που της έδωσε και το δεύτερο όνομα, εκτός από το Δήμητρα, Φρειδερίκη. Έφτασε να φάει το πρώτο της παγωτό μετά τα δεκαοχτώ της.

Δύσκολα χρόνια, γονείς μαχητές, που θα μου μετέφεραν βιωματικά το πνεύμα του *survivor*.

Μεγαλώσαμε όλοι μαζί σε 60 τετραγωνικά στο σημερινό Ίλιον. Τα οικονομικά μας ήταν περιορισμένα, αλλά οι γονείς μου μας προσέφεραν ό,τι μπορούσαν. Ήμασταν τρεις άντρες στην παρέα, ο μπαμπάς, που ήταν ήδη δύο μέτρα, και εγώ με τον Ηλία, που προοριζόμασταν για ανάλογο ύψος. Δύσκολο να χωρέσουμε όλοι μαζί στο σπίτι και κυρίως δύσκολο να χωρέσουν τα όνειρά μου.

Ανήσυχο πνεύμα από μικρός, δύσκολα έμπαινα σε καλούπια και είχα μια νευρική και μια υπερκινητικότητα.

Στο να εκτονωθεί αυτή μου η ενέργεια στην παιδική μου ηλικία με βοήθησε το γεγονός ότι τότε δεν υπήρχε ίντερνετ, ούτε κινητά, τα κανάλια ήταν μόνο δύο, δεν υπήρχε και ο σημερινός φόβος των γονιών για την ασφάλειά μας, το πού είμαστε και πόσες ώρες λείπουμε. Είναι αυτό που λέμε ότι,

όταν τα τηλέφωνα ήταν δεμένα,
οι άνθρωποι ήταν πιο ελεύθεροι και αυτή
την ελευθερία την έζησα στο έπακρο.

Καλοκαίρια και Πάσχα στο χωριό του μπαμπά, το Ριζοβούνι Πρεβέζης. Το Ford Escort του 1977 που μας πήγαινε τα έδινε όλα στην εθνική οδό και πάλι όμως χρειαζόμασταν μια ολόκληρη μέρα για να φτάσουμε. Έβαζα από παιδί πιο κοντινούς στόχους όταν είχα μπροστά μου κάτι επίπονο. Το ταξίδι στο χωριό ήταν επίπονο, οπότε ο στόχος μου ήταν το φέρι μποτ, μια και δεν είχε φτιαχτεί ακόμη η γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου.

Όταν φτάναμε στην πλατεία του χωριού υπήρχε ακόμα μια ανηφόρα για 700 περίπου μέτρα ως το σπίτι. Θυμάμαι να παίρνουμε φόρα από την αρχή της πλατείας για να μας βγάλει στο σπίτι. Αν καμιά φορά περνούσε κάνας γάιδαρος ή υπήρχε γενικά εμπόδιο, όπισθεν, και πάλι από την αρχή.

Από νωρίς μπήκα στον χώρο των υποχρεώσεων και των μεγάλων, αφού συνέχιζα να ψηλώνω και να είμαι ανήσυχο πνεύμα. Στο σχολείο, παρότι είχα στην τάξη δασκάλους τους γονείς μου, δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ εύκολα. Ήταν φανερό ότι η δυ-

ναμική μου βρισκόταν κάπου αλλού. Είχα φτάσει δέκα ετών πλέον όταν η Ελλάδα συμμετείχε στο Ευρωπαϊκό Κύπελλο του 1987 που έμελλε να αλλάξει τη ζωή μου, όπως και χιλιάδων παιδιών τότε. Σαν σήμερα θυμάμαι να πιάνω το τηλεκοντρόλ για να δούμε στην τηλεόραση τον Γκάλη, τον Γιαννάκη, τον Φασούλα, τον Χριστοδούλου. Πού να ήξερα τότε ότι αργότερα θα γίνω φίλος με τα ινδάλματά μου.

Ένα οικόπεδο σε απόσταση πενήντα μέτρων από το σπίτι μας έγινε γήπεδο μπάσκετ μετά την επιτυχία του '87. Πιο πριν το ίδιο οικόπεδο στον σεισμό του '81 μας φιλοξένησε σε σκηνή ώσπου να περάσει ο κίνδυνος.

Γράφτηκα στην τοπική ομάδα της γειτονιάς και είχα φτάσει δεκατριών. Η αμπάριζα και το κρυφτό με τα παιδιά της γειτονιάς είχαν μετατραπεί σε μπάσκετ στο γηπεδάκι. Δεν κουβαλούσαμε καν μπουκαλάκια με νερό αφού τότε βολευόμασταν με το λάστιχο του γείτονα, που ούτε μας μάλωνε ούτε μας χρέωνε. Πού και πού μας τσιμπούσε και καμιά σφήκα και βάζαμε στο τσίμπημα γάλα από μια συκιά απέναντι. Καλά, όταν μάτωνε το γόνατο, το αίμα ξεραινόταν μόνο του, δε μας κυνηγούσε κανείς από πίσω με το Betadine. Στο κρύωμα μας έβραζε η μάνα μας φύλλα από τον ευκάλυπτο παραδίπλα.

Το γήπεδο αυτό έγινε για μένα δεύτερο σπίτι μου. Όταν ήταν προγραμματισμένος παιδικός αγώνας και η ημέρα ήταν βροχερή, ξεκινούσα το σκούπισμα για να μην αναβάλει ο διαιτητής τον αγώνα λόγω ολισθηρότητας.

Σήμερα αυτό το οικόπεδο που έγινε γήπεδο φέρει το όνομά μου! Ναι, έγινε και αυτό, και μακάρι να ζούσε ο πατέρας μου για να το δει.

Ο μαγικός κόσμος του μπάσκετ

Μπασκέτες είχε πλέον και το σχολείο μου. Ο κυρ Αριστείδης, ο μπαμπάς μου, μου έδινε καθημερινά ένα νόμισμα για το κυλικείο, δύο δραχμές, αν θυμάμαι καλά. Πού και πού ψαχούλευα κρυφά και τις τσέπες του στο σπίτι, αλλά σπάνια να έβρισκα κάτι εκτός από το κομπολόι του.

Κάποια μέρα, εκεί γύρω στα δεκατέσσερά μου, ήρθε ο Αριστείδης με μια αθλητική εφημερίδα, τον *Φίλαθλο*. «Για δες», μου λέει, «εδώ στα μικρά γράμματα γράφει ότι θα δοκιμαστούν νεαροί παίκτες στο βοηθητικό του Ειρήνης και Φιλίας. Πάμε; Τι λες;»

«Φυσικά, πάμε!» του λέω. «Εδώ στη γειτονιά δε θα μας δει κανείς».

Τα όνειρά σου πρέπει να τα κυνηγάς.

Ήθελα απλώς να σουλουπωθώ λιγάκι, γιατί τα παπούτσια μου είχαν ένα μπάλωμα και χρειαζόμουν και κάλτσες.

«Μαμά, θα μου πάρεις καινούργιες Nike κάλτσες; Θα πάω να δοκιμαστώ και θα με δούνε ξένοι».

«Θα πάω αύριο στη λαϊκή να σου πάρω», αποκρίθηκε. Συχνά

πυκνά πήγαινα κι εγώ μαζί της να τη βοηθήσω με το καρότσι και φυσικά πάντα πηγαίναμε μεσημέρι για να έχουν πέσει οι τιμές.

Τελικά, έφερε απομίμηση – Mike και όχι Nike.

Είχε καμιά σημασία η εμφάνισή μου;

Όχι, σημασία είχε η φλόγα μέσα μου.

Το παρουσιαστικό μου συμπλήρωσαν τα μαύρα κορδόνια σε άσπρα παπούτσια, που έως σήμερα μου θυμίζουν οι παλιοί συμπαίκτες μου.

Πήραμε λεωφορείο και τρένο για να πάμε με τον μπαμπά στο Ειρήνης και Φιλίας, αφού δεν του άρεσε να πολυοδηγεί την κούρσα μας. Τα πήγα καλά στις δοκιμές. Έμενε να διαπιστώσω αν ίσχυε αυτό που άκουγα από παιδί στα τραπέζια συχνά πυκνά, ότι χωρίς μέσον δεν κάνεις καριέρα. Ίσως ισχύει σε κάποιους τομείς, αλλά πολλές φορές είναι και δικαιολογία για τις αποτυχίες μας, κι εγώ είχα τόσο πάθος, που δεν υπήρχε χώρος για δικαιολογίες. «Να έρθεις και την επόμενη εβδομάδα», μου είπαν και αυτό συνεχιζόταν.

Ψηλά, πίσω από ένα τζάμι, όπου κάθονταν οι γονείς, ο κυρ Αριστείδης έκανε το ένα τσιγάρο πίσω από το άλλο από το άγχος του για την αφεντιά μου.

«Μπαμπά, ξέρεις, πρέπει να συζητήσουμε κάτι. Είσαι πολύ διακριτικός και καθόλου παρεμβατικός, αλλά αγχώνομαι όταν σε βλέπω να με παρακολουθείς στις προπονήσεις. Αφού έχουμε στόχο να κάνω καριέρα, θα με βοηθήσει να περιμένεις απ' έξω».

Αυτό έγινε βίωμά μου, βιαζόμουν να μεγαλώσω. Κι έτσι δεκαπέντε ετών πήρα μεταγραφή στον Σπόρτιγκ και έπαιξα τον πρώτο μου αγώνα στην Α1.

Με τον μπαμπά πήγαμε μόνο στην πρώτη προπόνηση μαζί, όπου για να μην αργήσουμε, φτάσαμε... τρεις ώρες νωρίτερα!

Μετά, παρότι δεκαπέντε ετών, κάθε μέρα έπαιρνα δύο λεωφορεία και ένα τρένο για τα Πατήσια.

Α, πήρα και τον πρώτο μου μισθό στα δεκαπέντε μου, πενήντα χιλιάδες δραχμές τον μήνα! Στο χρηματοκιβώτιο του Σπόρτιγκ υπήρχε μια επιγραφή τότε: «Δεν υπάρχουν χρήματα». Και καμιά φορά που ρωτούσαμε τον ταμιά πότε θα πληρωθούμε όταν καθυστερούσε, μας έλεγε: «Σας τα φυλάω εγώ για να μη σας τα κλέψουν».

Όμως εγώ ήδη αισθανόμουν πλούσιος
και κυρίως περήφανος που
στα δεκαπέντε μου δε χρειαζόταν
να ψάχνω πλέον τις τσέπες του μπαμπά.

Τα πράγματα από εκεί και πέρα εξελίχθηκαν πολύ γρήγορα. Οι δυσκολίες συνεχίστηκαν για λίγο, απέκτησα ένα τικ από το άγχος που δεν μπορούσαν πολλοί τότε να μου το εξηγήσουν, αλλά, στα δεκαεπτά μου, έγινα πρωταθλητής κόσμου με τους εφήβους και το ίδιο καλοκαίρι πήρα μεταγραφή στον Ολυμπιακό.

Ήταν η ώρα να φύγω από το πατρικό μου των 60 τ.μ. και να μείνω μόνος, στο Φάληρο τότε, με τη δικαιολογία στους γονείς ότι πρέπει να είμαι κοντά στο γήπεδο.

«Να πας», μου έδωσαν την ευχή τους, «αλλά θα μας παίρνεις δύο τηλέφωνα την ημέρα και θα έρχεσαι να μας βλέπεις».

«Εντάξει, μαμά. Εντάξει, μπαμπά. Μήπως, τώρα που θα πάρετε εσείς το εφάπαξ και εγώ βγάζω πλέον χρήματα, να πάτε σε ένα μεγαλύτερο σπίτι, να χωράνε και δύο τηλέφωνα με κοινή γραμμή να μην τα λέω δύο φορές;»

Όπως και έγινε.

«Αντέχεις εσύ... Δε σε φοβάμαι»

Όλα πλέον έμοιαζαν ονειρικά, αλλά δεν ήταν. Ναι, τα βασικά τα είχα λύσει. Πλέον δε χρειαζόταν να πηγαίνω με τη μαμά στη λαϊκή το μεσημέρι για να πετύχουμε καλές τιμές, σε προϊόντα δεύτερης ποιότητας, μπορούσα να πηγαίνω στο μανάβικο. Ναι, δε χρειαζόνταν σταυροβελονιές στην τρύπα των παπουτσιών, μας έφερναν καινούργια παπούτσια που γυάλιζαν και ήταν και δωρεάν. Ο Γιάννης Ιωαννίδης όμως, που τον είχα προπονητή, ήταν φτιαγμένος για να σε προσγειώνει. Η αδυναμία τότε στη δεκαετία του '90 ήταν σκέτο αδυναμία, όχι όπως σήμερα που ο κόσμος βγάζει τα εσώψυχά του και αυτό μεταφράζεται σε δύναμη. Το λεκτικό του τότε bullying και οι μέθοδοι ΟΥΚ μπορούσαν να πάνε πίσω ένα νεαρό ταλέντο αν δεν τα άντεχε.

Εγώ ο «μάγκας» από τα δυτικά προάστια
έπρεπε να αντέχω τα πάντα.

Το τικ όμως και το άγχος μου αυξάνονταν χωρίς να υπάρχει διάγνωση τότε πάρα μόνο η γνωστή γελοία επωδός: «Δεν έχεις ανάγκη εσύ. Αντέχεις». Έτσι έπρεπε να αντέχω τα πάντα, όπως

μια προετοιμασία τριάντα πέντε ημερών στο εξωτερικό, χωρίς ίντερνετ, τηλεόραση, φρέσκιες εφημερίδες, και με μπινελίκια φουλ, σε ακραίες προπονήσεις, που ξεκινούσαν στις έξι το πρωί. Ναι, τσίμπαγα στο «αντέχεις εσύ» και έτσι πάντα γυρνούσα πολύ πιο γρήγορα πίσω έπειτα από τραυματισμούς. Ακόμα και όταν χρειαζόταν να περάσω την πόρτα του χειρουργείου, πάντα ως τη στιγμή της νάρκωσης έκανα αστεϊάκια με τους νοσοκόμους. Δεν ήταν περίοδος να ξεδιπλώνεις τις αδυναμίες σου.

«Αντέχεις εσύ... Δε σε φοβάμαι».

Μια και είπα νάρκωση, να όμως που, όταν αρκετά αργότερα και προς το τέλος της καριέρας μου, χρειάστηκε να ράψω το στομάχι μου για διαφραγματοκήλη, ξύπνησα από τη νάρκωση κι άκουγα τα πάντα στο χειρουργείο για λίγα λεπτά, χωρίς ωστόσο να μπορώ να δηλώσω ότι είμαι ξύπνιος.

Νυστέρι, παρακαλώ.

Θα το γράψουμε σε κάμερα;

Γύρνα του το σεντόνι στο πρόσωπο.

Αυτά ήταν μερικά από τα λόγια που άκουγα, ενώ νόμιζαν ότι με είχαν κοιμίσει... Έπρεπε να το καταλάβω από πριν, γιατί ο αναισθησιολόγος, όταν μπήκε στο χειρουργείο και είδε πώς μου είχε βάλει την πεταλούδα στο χέρι η νοσοκόμα, της είπε σε έντονο ύφος και μπροστά μου: «Δεν είπαμε όχι έτσι την πεταλούδα; Θέλεις να στείλουμε κανένα στον άλλο κόσμο;»

Αντί να σηκωθώ να φύγω εκείνη τη στιγμή από το κρεβάτι του χειρουργείου αφού ήταν προγραμματισμένο και όχι έκτακτο, αστειεύτηκα και είπα: «Σήμερα θα τον στείλετε;» Τελικά ο αναισθησιολόγος, που δεν ήταν σε φόρμα, μου έριξε επιπλέον αναισθητικό, ελάχιστα προτού με ανοίξουν... Κοιμήθηκα και όλα καλά, αλλά όχι για μένα που το θυμόμουν για καιρό.

Άλλωστε είπαμε, δεν έχω ανάγκη εγώ. Αυτό άκουγα μεγαλώνοντας.

Τα αμέσως επόμενα χρόνια, εκτός από αυτή την πίεση και το τικ που πλέον είχε γίνει σχεδόν μόνιμο –τίναζα συχνά πυκνά το κεφάλι προς τα δεξιά χωρίς να ξέρει κανείς τον λόγο και προσπαθούσαμε να το λύσουμε με ενέσεις μπότοξ στον σβέρκο–, είχα όμως και μια ζωή που ξεπερνούσε τη φαντασία μου.

Ήταν οι εποχές των παχιών αγελάδων, η δόξα ήταν μεγάλη και σε κάθε μας βήμα μάς ακολουθούσε κόσμος. Θυμάμαι τον συμπαίκτη μου τον Σιγάλα να είναι πρώτος τότε σε ανταπόκριση, αφού κάθε εβδομάδα ερχόταν για εκείνον στα γραφεία της ομάδας μια σακούλα απορριμμάτων γεμάτη γράμματα. Εγώ ήμουν δεύτερος με μια κούτα γράμματα κάθε εβδομάδα.

Τώρα που είπα σακούλα, μια ημέρα ο Ιωαννίδης, αφού είχαμε κάνει μερικές καλές νίκες, έφερε, σε συνεννόηση με τη διοίκηση φυσικά, σακούλες με μετρητά για τον καθένα ως μπόνους.

Πήρα τη σακούλα με το μερτικό μου και την πήγα στο πατρικό μου.

«Μπαμπά, άνοιξε να δεις», του λέω. Εκείνος που διάβαζε με κεριά σε ορεινό χωριό για να περάσει στις εξετάσεις για δασκα-

λος νόμισε ότι του κάνω πλάκα και ότι είναι ψεύτικα τα χαρτονομίσματα και πήγε να πετάξει τη σακούλα. Τον πρόλαβα στο τσακ. «Αληθινά είναι!» του λέω.

Όλη αυτή η δόξα και τα χρήματα μαζί με τα νιάτα και την απουσία ελέγχου, αφού έμενα μόνος, με έκαναν να αισθάνομαι σπουδαίος. Σήκωσα λίγο μυτούλα, που λέμε. Παρέμενα επαναστατικός, δεν έβαζα γλώσσα μέσα μου, είχα άποψη για όλα, ενίοτε είχα συνηθίσει και να απαντάω στις προκλήσεις. Από την ευκολοπιστία μου εκείνο το διάστημα, σε συνδυασμό με συχνό αδικαιολόγητο θυμό, είχα πειστεί από ανθρώπους που ήθελαν να βλάψουν την ομάδα στην οποία αγωνιζόμουν τότε, τον Ολυμπιακό, ότι μου είχαν πλαστογραφήσει το συμβόλαιο και ότι ο προπονητής μου ήθελε να με διώξει.

Θεωρούμουν ο Ατρόμητος Νέος, που δε φοβόταν κανέναν εντός και εκτός γηπέδου, κι έτσι είχα τη φαινή ιδέα να τα βάλω ευθέως με τον Σωκράτη Κόκκαλη και με τον προπονητή μου. Ήμουν εγώ μπροστά, αλλά μου πιπίλαγαν το μυαλό ιδιοτελείς άνθρωποι. Έτσι, μια μέρα έδωσα συνέντευξη Τύπου σε ξενοδοχείο της Συγγρού. Ακόμη μου το λένε δημοσιογράφοι τού τότε ότι τους σήκωσαν από τις παραλίες για να έρθουν να την καλύψουν. Την επομένη και στα είκοσί μου χρόνια σκόπευα να φύγω για την Ιταλία και την Κίντερ Μπολόνια, όπου με ήθελε διακαώς ο προπονητής της, Ετόρε Μεσίνα.

Δεν ήθελα κανείς από τους δικούς μου να με συνοδεύσει στο αεροδρόμιο. Έχοντας παίζει επαγγελματικά από τα δεκαπέντε μου, έχοντας μείνει μόνος από τα δεκαεπτά μου, ήταν η ώρα στα είκοσί μου να πάω μόνος και στο εξωτερικό. Οι μήνες περνούσαν ωστόσο και το συμβόλαιό μου με τον Ολυμπιακό δε λυνόταν, όπως με είχαν διαβεβαιώσει οι δικηγόροι μου ότι θα γί-

νει. Ήμουν το πρόσωπο των ημερών στην Ελλάδα και θα περιμέναμε όλοι να πάω είκοσι ενός ετών στις 7 Φεβρουαρίου για να υπάρξει, βάσει συμβολαίου, οριστική απόφαση για το αν θα μπορώ να παίξω στην ιταλική ομάδα. Κάποια περιοδικά μάλιστα είχαν βαφτίσει τα γενέθλιά μου τα πιο διάσημα, αφού ο αθλητικός και όχι μόνο Τύπος ασχολούνταν συνεχώς με την υπόθεσή μου.

Λίγο πριν από τα είκοσι ένα μου, ο τότε γενικός γραμματέας της FIBA Μπόρισλαβ Στάνκοβιτς θα καλούσε συνάντηση όλων των εμπλεκομένων στο Μόναχο. Καμία πλευρά, ούτε της Κίντερ Μπολόνια ούτε του Ολυμπιακού, έκανε πίσω. Ήμουν έξω από την αίθουσα όταν, έχοντας ταξιδέψει με το προσωπικό του αεροπλάνο, μπήκε ο Σωκράτης Κόκκαλης, κατακόκκινος στο πρόσωπο και με γοργό βήμα, αποφασισμένος να με διεκδικήσει. Λύση δε βρέθηκε. Θα περιμέναμε όλοι για να παρθεί απόφαση.

Λίγο πριν από την κρίσιμη ημερομηνία λοιπόν και, αφού πρώτα με είχε καλέσει ο Παύλος Γιαννακόπουλος στο σπίτι του, με κάλεσε ο Σωκράτης Κόκκαλης στο δικό του. Κάπου στα βόρεια της Αττικής ήρθε και με πήρε ένα αυτοκίνητο. Θυμάμαι ότι γύρω από το σπίτι υπήρχαν κάτι σαν πυργίσκοι και πάνω τους φύλακες οπλισμένοι, αλλά και μεγαλόσωμα σκυλιά. Έμοιαζε λίγο με ταινία.

Μέσα με περίμενε ο τότε πρόεδρος του Ολυμπιακού που είχε φέρει και κρυφά από εμένα τον προπονητή Ντούσαν Ίβκοβιτς. Σε καλό κλίμα τα βρήκαμε και επέστρεψα όλα τα χρήματα που είχα λάβει από την ομάδα της Μπολόνια.

Συνήθως οι διαφορές υπάρχουν για οικονομικούς λόγους, κάτι που δεν ίσχυε ποτέ στη δική μου καριέρα. Απλώς ήμουν αυθόρμητος και ήθελα να παίζω. Όλο χάριζα χρήματα, χάρισα πριμ

στον Παναθηναϊκό, χάρισα μηνιάτικα στην ΑΕΚ για να πάρει αντικαταστάτη μου σε έναν τραυματισμό μου με δική μου πρωτοβουλία και για όλα αυτά υπάρχουν μάρτυρες. Και τελικά δεν εκτιμήθηκε και πολύ. Στην ΑΕΚ έπαιξα δύο χρόνια σχεδόν απλήρωτος, έχασα πολλά χρήματα εκεί. Πήγα τους τότε διοικούντες στα δικαστήρια, ύστερα από μήνες ευπιστίας από την πλευρά μου ότι θα πληρωθώ. Κέρδισα όλες τις δικαστικές αποφάσεις, αλλά αντίκρισμα επί της ουσίας μηδενικό.

Κύριε Παπανικολάου, λυπούμαστε, δε δεχόμαστε «αυτά τα παιδιά» στο σχολείο μας.

Κύριε Παπανικολάου, να πάρετε την κόρη σας από την ομάδα βόλεϊ, δε θα κάνει καριέρα.

Δημήτρη, την κορόιδεψαν στο Tik Tok, αποκαλώντας την αυτιστική.

Δημήτρη, πάλι γύρισε αμίλητη και στεναχωρημένη.

Δημήτρη, τα άλλα παιδιά πήγαν βόλτα και της είπαν ότι δε θα βγουν για να μην την πάρουν μαζί. Μη μάθει ότι της είπαν ψέματα.

Ένα βράδυ το κινητό μου φώτισε για μια ειδοποίηση. Η ώρα ήταν 11:11, έναν αριθμό που βλέπαμε με τη γυναίκα μου σχεδόν καθημερινά, στο τηλέφωνο, σε αποδείξεις, σε ταμπέλες, σε πινακίδες αυτοκινήτων κ.α, από τη διάγνωση της Άριας και μετά.

Αυτή τη φορά θα τους έδινα μεγαλύτερη σημασία. Τι θέλετε να μου πείτε και εμφανίζεστε συνέχεια μπροστά μου; Τους έκανα screenshot. Επικεντρώθηκα στους αριθμούς στην οθόνη. Αν έβγαζες έναν αλλάζε το σύνολο, κάθε αριθμός ήταν μοναδικός. Μετά έκανα ζουμ. Όλοι οι αριθμοί ήταν ίσοι. Στο ύψος, στο πάχος. «Όλοι μοναδικοί, όλοι ίσοι. Όλοι μοναδικοί, όλοι ίσοι!» αναφώνησα.

Δεν κερδίζω άλλο με καταγγελίες και με ατομικές μάχες, συρρικνώνομαι. Θα κερδίσω δημιουργώντας και σκορπίζοντας φως. Θα ενεργοποιήσω τους καλούς που υπερέχουν αριθμητικά, και οι «κακοί» θα κάνουν πίσω.

Έχω όμως ακόμα ένα σοβαρό πρόβλημα να λύσω. Δε με αφήνει η γυναίκα μου να πούμε δημόσια για το παιδί γιατί φοβάται ότι θα στιγματιστεί. Δεν πειράζει, έχω όλα τα εφόδια από τον αθλητισμό και ξέρω πώς λειτουργούν οι καλές ομάδες και οι ηγέτες τους. Θα πάρω εγώ την ευθύνη, θα βάλω τον εαυτό μου μπροστά και θα μιλήσω για μένα.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΛΥΣΕΙΣ.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29873